

ET RESERVOIR MED LEVENDE VAND

Ældste David A. Bednar

De Tolv Apostles Kvorum

CES-foredrag for unge voksne • 4. februar 2007 • Brigham Young University

Søster Bednar og jeg er taknemlige for at være sammen med jer her i aften. Når vi rejser rundt i verden, påskønner vi især de muligheder, vi har for at møde og lære fra trofaste unge mennesker som jer. I aften beder jeg om Helligåndens hjælp, idet vi i fællesskab søger at blive undervist fra det høje (se L&P 43:16).

Jeg vil begynde med at stille et enkelt spørgsmål. Hvad er det mest værdifulde stof eller råvare i verden? Til at begynde med tror vi måske, at guld, olie eller diamanter har den største værdi. Men af alle de mineraler, metaller, ædelstene og andre blandinger, der er fundet på og i jorden, er den mest værdifulde vand.

Vand er kilden til alt liv. Vand opretholder liv. Vand er nødvendigt for at udføre de forskellige funktioner, som forbindes med alle former for liv. Vores fysiske krop består af omtrent to-tredjedele vand. Mens en person kan overleve i mange dage eller endog uger uden mad, vil en person sædvanligvis dø efter kun tre eller fire dage uden vand. De fleste af verdens store befolkningsgrupper er placeret nær kilder af frisk vand. Liv kan ganske enkelt ikke eksistere uden tilgængelig adgang til tilstrækkelig forsyning af rent vand.

Levende vand

Da vand har en afgørende rolle for opretholdelsen af alle former for liv, får Frelserens brug af udtrykket »levende vand« en højere betydning. Som beskrevet i det fjerde kapitel i Johannesevangeliet, kom Jesus og hans disciple gennem Samaria, da de rejste fra Judæa til Galilæa. I byen Sykar standsede de ved Jakobsilden.

»En samaritansk kvinde kom for at hente vand. Jesus sagde til hende: »Giv mig noget at drikke.«

Hans disciple var nemlig gået ind til byen for at købe mad.

Den samaritanske kvinde sagde til ham: »Hvordan kan du, en jøde, bede mig, en samaritansk kvinde,

om noget at drikke?« – jøder vil nemlig ikke have med samaritanere at gøre.

Jesus svarede hende: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand.«

Kvinden sagde til ham: »Herre, du har ingen spand, og brønden er dyb; hvor får du så levende vand fra?« ...

Jesus svarede hende: »Enhver, som drikker af dette vand, skal tørste igen.

Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:7-11, 13-14).

Det levende vand, der her henvises til, er en beskrivelse af Herren Jesus Kristus og hans evangelium. Og på samme måde som vand er nødvendigt for at opretholde fysisk liv, så er Frelseren og hans lærdomme, principper og ordinancer afgørende for evigt liv. I og jeg har dagligt brug for hans levende vand og rigeligt af det for at opretholde vores vedvarende åndelige vækst og udvikling.

Skrifterne er et reservoir med levende vand

Skrifterne indeholder Kristi ord, og er et reservoir med levende vand, som vi har let adgang til, og hvorfra vi kan drikke inderligt og længe. I og jeg må se til og komme til Kristus, som er »kilden til de levende vande« (1 Ne 11:25; sammenlign med Eter 8:26; 12:28) ved at læse (se Mosi 1:5), studere (se L&P 26:1), søge (se Joh 5:39; Alma 17:2) og mætte os (se 2 Ne 32:3) ved Kristi ord, som de står i de hellige skrifter. Ved at gøre dette kan vi modtage både åndelig vejledning og beskyttelse på vores jordiske rejse.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har et helligt ansvar for at bevare de skriftlige åbenbaringer rene og opbevare dem i sikkerhed (se L&P 42:56) – det dyrebara reservoir med levende vand. Et storslået arbejde blev udført af Kirken i 1970'erne og 1980'erne og

resulterede i den udgave af skrifterne, som vi har i dag med omfattende fodnoter, krydshenvisninger og ekstra studiehjælp, kort og informationer.

Da de opdaterede skrifter blev præsenteret for Kirkens medlemmer i begyndelsen af 1980'erne, profeterede ældste Boyd K. Packer:

»Som årene går, vil disse hellige skrifter frembringe skiftende generationer bestående af trofaste kristne, som kender Herren Jesus Kristus, og som er indstillet på at adlyde hans vilje.

Den ældre generation er vokset op uden dem, men der er endnu en generation på vej« (»De hellige skrifter«, *Den danske stjerne*, apr. 1983, s. 103-104).

Fireogtyve år er gået siden ældste Packer sagde disse ord. Og generationen, som han henviste til, sidder i aften i kirkebygninger over alt på jorden! Han talte om jer, og han talte om mig. Langt størstedelen af jer har kun kendt de skrifter, som vi har i dag. Husk dette, mens jeg fortsætter med at citere ældste Packer:

»Åbenbaringerne vil blive åbnet for dem som for ingen anden i hele verdens historie. I deres hænder er Josefs og Judas træstykker nu placeret. De vil udvikle en kundskab om evangeliet, der langt overgår den, som deres forfædre kunne opnå. De vil få et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus og være i stand til at forkynde og forsvare ham« (se »De hellige skrifter«, *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 103-104).

Vi er ikke bare velsignet med at have disse skrifter så let tilgængelige i dag, men vi har også ansvaret for konsekvent og effektivt at bruge dem og for at drikke inderligt af reservoiret med levende vand. Jeg tror, at denne generation af unge er mere fordybet i skrifterne, har dybere kendskab til profeternes ord og er mere tilbøjelige til at vende sig mod åbenbaringerne for at finde svar end nogen anden tidligere generation. Men vi har stadig lang vej at gå langs den snævre og trange sti – mere at lære, mere at lægge sig efter og mere at opleve.

Få levende vand gennem de hellige skrifers reservoir

Jeg vil nu gennemgå tre grundlæggende måder eller metoder, hvorpå man kan få levende vand gennem de hellige skrifers reservoir: (1) *læs* skrifterne fra første til sidste side, (2) *studér* skrifterne emne for emne og (3) *gransk* skrifterne for sammenhænge, mønstre og temaer. Hver af disse fremgangsmåder kan hjælpe

med at tilfredsstille vores åndelige tørst, hvis vi beder om Helligåndens ledsagelse og hjælp, idet vi læser, studerer og gransker.

At læse den hellige skrift fra første til sidste side åbner for en strøm af levende vand i vores liv ved at introducere os for vigtige historier, evangeliske lærdomme og tidløse principper. Denne fremgangsmåde sætter os også i stand til at lære om vigtige personer i skrifterne og rækkefølgen, tidspunktet og konteksten for de forskellige begivenheder og lærdomme. At læse de nedskrevne ord på denne måde afslører skriftens omfang. Dette er den første og mest fundamentale måde at få levende vand på.

Et *studium* af et emne følger typisk, opstår fra og bygger oven på vores læsning af skriften fra første til sidste side. Vi kan fx, mens vi læser Mormons Bog, identificere og søge at finde svar på vigtige lærdomme og praktiske spørgsmål som disse:

- Hvad er tro på Frelseren?
- Hvorfor er tro på Jesus Kristus evangeliets første princip?
- Hvorfor og hvordan leder tro på Forløseren til omvendelse?
- Hvordan styrker forsoningen mig til at gøre det i min hverdag, som jeg aldrig ville kunne klare med min egen begrænsede evne og med min egen styrke?

At fokusere på sådanne spørgsmål og emnestudium ved at bruge Guide til Skrifterne og Ordforklaringer i tre-i-én-udgaven giver os mulighed for at dykke ned i og udforske dybden af skrifterne og få en meget rigere åndelig kundskab. Denne fremgangsmåde øger farten af det levende vand i vores liv.

Både at læse fra første til sidste side og emnestudium er forudsætninger for den tredje grundlæggende metode for at få levende vand gennem de hellige skrifers reservoir. At læse skriften fra første til sidste side giver et grundlæggende omfang af kundskab, hvorimod emnestudium øger dybden af vores kundskab. *At granske* åbenbaringerne for at finde sammenhænge, mønstre og temaer bygger på og øger vores åndelige kundskab ved at sammenføje og udvide de to første metoder. Det udvider vores perspektiv og forståelse af frelsesplanen.

Flittig granskning af skrifterne for at finde sammenhænge, mønstre og temaer er efter min mening det samme som at »mætte sig« med Kristi ord. Denne fremgangsmåde kan åbne sluseportene til det åndelige

reservoir, oplyse vores forståelse gennem hans Ånd og skabe en dyb taknemlighed for de hellige skrifter samt en grad af åndelig forpligtelse, som man ikke kan modtage på anden vis. En sådan granskning sætter os i stand til at bygge på vor Forløseres klippe og modstå ugudelighedens vinde i disse sidste dage.

Jeg vil gerne understrege en væsentlig pointe. Man antager måske til at begynde med, at man skal have en omfattende uddannelse for at bruge de metoder, som jeg beskriver. Denne antagelse er ganske enkelt ikke sand. Uden hensyn til uddannelse kan enhver, som ærligt søger efter sandheden, yderst vellykket anvende disse enkle fremgangsmåder. I og jeg har ikke brug for raffinerede studiehjælpemidler, og vi skal ikke udelukkende stole på andres åndelige kundskab. Vi har bare brug for at have et oprigtigt ønske om at lære, have Helligåndens ledsagelse, de hellige skrifter samt et aktivt og videbegærligt sind.

Profeten Joseph Smith sagde: »Gransk skrifterne – gransk åbenbaringerne, som vi udgiver, og bed jeres himmelske Fader i hans Søns Jesu Kristi navn om at tilkendegive sandheden for jer, og dersom I gør det alene med øjet henvendt på hans ære og uden at tvivle, vil han svare jer ved sin hellige Ånds kraft. I vil da vide det for jer selv og ikke for nogen anden. I vil da ikke være afhængige af mennesket for kundskaben om Gud« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 12).

Hvis I og jeg vil bede, søge og banke på (se Matt 7:7), altid holde os værdige til at lære fra Helligånden, så vil portene til det åndelige reservoir være åbne, og det levende vand vil flyde. Jeg vidner om, bærer vidnesbyrd og lover, at dette er sandt.

Lad mig lige kort forklare og give jer eksempler på, hvad jeg mener med sammenhænge, mønstre og temaer.

Sammenhænge

En sammenhæng er et forhold eller et bånd mellem ideer, mennesker, ting eller begivenheder, og skrifterne er fyldt med sammenhænge. Tænk over forholdet mellem den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus (se Mosi 15:1-9), mellem barmhjertighed og nåde (se 2 Ne 9:8), mellem skyldfrie hænder og et rent hjerte (se Sl 24:4), mellem et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd (3 Ne 9:20), mellem hveden og rajgræsset (se L&P 101:65), mellem kundskab og intelligens (se L&P 130:18-19), mellem retfærdiggørelse og helliggørelse (se L&P 20:30-31), mellem

fårene og bukkene (se Matt 25:32-33), mellem udødelighed og evigt liv (se Moses 1:39) og utallige andre. Bønsom identificering, at lære om og overvejelse af sådanne sammenhænge – fx ligheder og forskelle – er hovedkilden til det levende vand og giver inspireret indblik og skatte af skjult kundskab.

Efterhånden som jeg har læst hvert eneste standardværk fra første til sidste side og studeret forskellige emner, bemærkede jeg, at ordet *forståelse* sædvanligvis var beskrevet i forbindelse med hjertet. To vers i Mormons Bog belyser denne sammenhæng:

»I har ikke brugt *hjertet* til at *forstå*; derfor har I ikke været vise« (Mosi 12:27; fremhævelse tilføjet).

»Og mængden hørte og aflægger vidnesbyrd; og deres hjerte var åbent, og de *forstod i hjertet* de ord, som han bad« (3 Ne 19:33; fremhævelse tilføjet).

Jeg finder det højst interessant, at i disse og mange andre vers er forståelse først og fremmest forbundet med hjertet. Bemærk, at vi ikke tydeligt bliver rådet til at anvende vores sind til at forstå. Vi må selvfølgelig bruge vores hoved og vores forstands evne til at få og vurdere information og til at nå passende konklusioner og meninger. Men måske foreslår skrifterne os, at fornuft og »armen af kød« (L&P 1:19) ikke er tilstrækkeligt til at skabe sand forståelse. Så forståelse, som ordet bliver brugt i skrifterne, henviser ikke udelukkende til intellektuel eller kognitiv forståelse. Forståelse forekommer snarere, når det, vi ved i vores sind, bliver bekræftet som sandt i vores hjerte gennem Helligåndens vidnesbyrd.

Åbenbarelsens åndelige gave optræder oftest som tanker og følelser, som Helligånden anbringer i vores sind og hjerte (se L&P 8:2-3; 100:5-8). Og idet et vidnesbyrd samt en overbevisning flytter fra vores hoved til vores hjerte, har vi ikke længere bare information eller kundskab, men vi begynder at forstå og søge efter den store forandring i hjertet. Så bliver forståelse et resultat af åbenbaring, det er en åndelig gave, det er en forudsætning for omvendelse, og det tilskynder os til at leve mere konsekvent i overensstemmelse med de principper, som vi lærer.

Dette åbenbarede indblik om forholdet mellem hjertet og forståelse har i høj grad påvirket min fremgangsmåde i evangelisk indlæring og studium, det har på positiv vis berørt den måde søster Bednar og jeg underviser vore børn og børnebørn på, og det har haft indvirkning på min tjeneste i præstedømmet.

Mønstre

Et mønster er en plan, en model eller en standard, som kan blive brugt som vejledning, når man gentagne gange gør eller laver noget. Og skrifterne er fyldt med åndelige mønstre. Et åndeligt mønster er typisk større og mere forståeligt end en sammenhæng. I Lære og Pagter finder vi mønstre på at forkynde evangeliet (se L&P 50:13-29), på at undgå bedrag (se L&P 52:14; 18-19), på at bygge templer (se L&P 115:14-16), på at grundlægge byer (se L&P 94), på at organisere kvorummer i præstedømmet (se L&P 107: 85-100) og højråd (se L&P 102:12) samt til forskellige andre formål. At identificere og studere mønstre i skriften er en anden vigtig kilde til det levende vand, og det hjælper os med at blive bekendt og mere fortrolig med Herrens visdom og vilje (se L&P 95:13).

Når jeg har læst fra første til sidste side og har studeret emner i Lære og Pagter, er jeg blevet imponeret over det mønster, som er indlysende i mange af Herrens svar på missionærers spørgsmål. Ved flere lejligheder i 1831 ønskede en gruppe ældster, som var blevet kaldet til at forkynde evangeliet, at vide, hvordan de skulle bære sig ad, og hvordan de skulle rejse og ad hvilken rute. I åbenbaringer givet gennem profeten Joseph Smith, rådede Herren henholdsvis disse brødre, at de kunne rejse til vands eller til lands (se L&P 61:22), at de kunne bygge eller købe de nødvendige fartøjer (se L&P 60:5), at de kunne rejse alle sammen samlet, eller to og to (se L&P 62:5), og at de på passende vis kunne rejse i forskellige retninger (se L&P 80:3). Åbenbaringerne vejledte især brødrene om at træffe disse beslutninger, »som det synes jer bedst« (L&P 60:5; 62:5) eller »som det siden hen skal blive gjort klart for dem efter deres egen vurdering« (L&P 61:22). Og i hvert eneste tilfælde erklærede Frelseren: »Det er mig lige meget« (L&P 60:5; 61:22; 62:5; 63:40; se også 80:3).

Og Herrens erklæring om, at sådanne ting »er mig lige meget«, virker måske til at begynde med overraskende. Frelseren sagde tydeligvis ikke til disse missionærer, at han var ligeglad med, hvad de gjorde. Han understregede snarere vigtigheden af at prioritere og fokusere på det rigtige – som i disse tilfælde var at komme ud til de tildelte arbejdsområder og begynde arbejdet. De skulle udøve tro, bruge deres sunde fornuft, handle i overensstemmelse med Åndens vejledning og finde den bedste måde at rejse ud til deres opgaver. Det væsentlige var arbejdet, som de var blevet kaldet til at udføre. Hvordan de kom der, var vigtigt, men var ikke væsentligt.

Hvilket bemærkelsesværdigt mønster som I og jeg kan anvende i vores liv. Jesus Kristus kender og elsker hver enkelt af os. Han interesserer sig for vores åndelige udvikling og fremgang, og han opmuntrer os til at vokse gennem brugen af inspireret, retfærdig og vis dømmekraft. Forløseren vil aldrig efterlade os alene. Vi skal altid bede om vejledning. Vi skal altid søge at have Helligåndens stadige ledsagelse. Men vi skal ikke blive nedslåede eller modløse, hvis svarene på vore bønner om vejledning eller hjælp ikke nødvendigvis kommer hurtigt. Sådanne svar kommer sjældent med det samme. Vores fremgang bliver hæmmet, vores dømmekraft bliver svag, hvis hvert eneste svar blev os givet med det samme og uden at betale troens, arbejdets, studiets og udholdenhedens pris.

Mønstret, jeg beskriver, bliver kort belyst i den følgende vejledning til disse tidlige missionærer:

»Jeg, Herren, er villig, hvis nogen af jer ønsker at ride på heste, eller på muldyr eller køre i vogne, så skal han få denne velsignelse, hvis han vil modtage den af Herrens hånd med *taknemligt hjerte under alle forhold*.

Dette er op til jer selv at gøre *efter eget skøn og Åndens anvisninger*.

Se, riget er jeres. Og se, *jeg er altid med de trofaste*. Så ske det! Amen« (L&P 62:7-9; fremhævelse tilføjet).

De største problemer i disse vers er ikke heste, muldyr eller vogne, men snarere er det taknemlighed, dømmekraft og trofasthed. Bemærk de grundlæggende elementer i dette mønster: (1) et taknemligt hjerte under alle forhold; (2) handle i overensstemmelse med dømmekraft og Åndens anvisninger og (3) Frelseren er altid med den trofaste. Kan vi begynde at fornemme vejledningen og visheden, den fornyelse og styrke, som kan komme af at følge dette enkle mønster for inspireret og retfærdig dømmekraft? Skriftens mønstre er i sandhed en værdifuld kilde med levende vand.

De mest krævende skøn, som vi nogensinde foretager, er sjældent mellem gode eller dårlige eller mellem tiltalende eller utiltalende valg. Vores sværeste valg er som regel at vælge mellem det gode og det gode. I dette skriftsted har heste, muldyr og vogne måske været lige virkningsfulde valg for missionærernes rejse. På en lignende måde kan I og jeg også identificere på forskellige tidspunkter i vores liv mere end en acceptabel mulighed eller et valg, som vi kan vælge at

forfølge. Vi skal huske dette mønster fra skriften, når vi går i gang med så vigtige beslutninger. Hvis vi sætter det mest afgørende først i vores liv – såsom at være en engageret discipel, at ære pagterne og holde budene – så vil vi blive velsignet med inspiration og stærk dømmekraft, når vi følger stien, som leder os tilbage til vore himmelske hjem. Hvis vi sætter det mest afgørende først »kan [vi] ikke gå fejl« (L&P 80:3).

Temaer

Temaer er overordnede, tilbagevendende og forenede egenskaber eller ideer, ligesom uundværlige tråde vævet gennem en tekst. Bibelske temaer er i almindelighed bredere og mere forståelige end mønstre eller sammenhænge. Temaer giver faktisk baggrunden og konteksten for at forstå sammenhænge og mønstre. Fremgangsmåden ved at søge efter og identificere bibelske temaer fører os til frelsens fundamentale lærdomme og principper – til de evige sandheder, som indbyder Helligåndens bekræftende vidnesbyrd (se 1 Joh 5:6). Denne fremgangsmåde for at få det levende vand fra skriftens reservoir er den mest krævende og hårde. Den giver også den største opbyggelse og åndelig forfriskning. Og skrifterne er fyldt med kraftfulde temaer.

Fx kom Mormons Bog frem i denne uddeling for at »overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folkeslag« (Mormons Bogs titelblad). Det tilbagevendende hovedtema i Mormons Bog er invitationen til alle om at »kom[me] til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham« (Moro 10:32). Belæringerne, advarslerne, irettesættelserne og afsnittene i denne bemærkelsesværdige bog fokuserer alle på og vidner om Jesus Kristus som Forløseren og vor Frelser.

Lad mig give jer et par ekstra eksempler på vigtige temaer ved at bruge skriftsteder fra Mormons Bog:

»Dersom menneskenes børn holder Guds befalinger, giver han dem næring og styrker dem og sørger for midler, hvorved de kan udføre det, som han har befale dem« (1 Ne 17:3).

»Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus« (2 Ne 31:20).

»Menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25).

»Jeg ved, at du i Herrens styrke kan gøre alt« (Alma 20:4).

»Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

Hvis I lover ikke at le, vil jeg fortælle jer om en af de enkle måder, hvorpå jeg søger efter temaer i skriften. Jeg er ikke fortalende for eller anbefaler, at I bruger den samme fremgangsmåde. Forskellige mennesker bruger forskellige metoder med lige stor virkning. Jeg beskriver bare en fremgangsmåde, som fungerer godt for mig.

Som forberedelse til en tale, jeg skulle holde for nylig, blev jeg tilskyndet til at tale om Ånden og formålet med indsamling. Jeg havde studeret og tænkt over ældste Russell M. Nelsons nylige konferencetale om princippet om indsamling (se *Liahona*, nov. 2006, s. 79-81), og emnet passede perfekt til min opgave (se *The Spirit and Purposes of Gathering*, foredrag på BYU-Idaho, 31. okt. 2006).

Jeg erkendte, at jeg stadig havde meget at lære fra skrifterne om indsamling. Så jeg identificerede og tog kopier af hvert eneste skriftsted i standardværkerne, som omfattede enhver brug af ordet *indsamle*. Derefter læste jeg hvert eneste skriftsted for at lede efter sammenhænge, mønstre og emner. Det er vigtigt at bemærke, at jeg ikke begyndte at læse med en forudfattet opfattelse, som jeg ledte efter. Jeg bad om Helligåndens ledsagelse og begyndte bare at læse.

Da jeg gennemgik skriftstederne om indsamling, markerede jeg de vers, som havde lignende sætninger eller pointe, ved at bruge en farvet blyant. Da jeg havde læst alle skriftstederne, var nogle at versene markeret med rødt, andre med grønt og nogle var markeret med andre farver.

Nu kommer den del, som måske får jer til at le. Jeg brugte derefter min saks til at udklippe skriftstederne, som jeg havde kopieret og sorteret dem i stabler efter farve. Denne fremgangsmåde gav en stor stabel af skriftsteder markeret med rødt, en stor stabel med skriftsteder markeret med grønt og så videre. Så sorterede jeg skriftstederne i hver eneste store stabel til mindre stabler. Jeg må virkelig have været glad for at klippe og stable ting i børnehaveklassen!

Resultaterne af denne fremgangsmåde lærte mig en del om princippet om indsamling. Fx lærte jeg ved at undersøge mine store stabler, at skrifterne beskriver mindst tre aspekter ved indsamling: *Formålet* med indsamling, *typer* og *steder* for indsamling og *velsigelserne* ved indsamling.

Jeg bemærkede, at nogle af de primære *formål* med indsamling er for at tilbede (se Mosi 18:25), for at modtage råd og vejledning (se Mosi 18:7), for at opbygge Kirken (se L&P 101:63-64) og for at give værn og beskyttelse (se L&P 115:6). Ved at studere omkring *typer og steder* for indsamling opdagede jeg, at vi bliver indsamlet i evige familier (se Mosi 2:5), i den genoprettede kirke (se L&P 101:64-65), i Zions stave (se L&P 109:59), i hellige templer (se Alma 26:5-6) og i to store centre: Det Gamle Jerusalem (se Et 13:11) og Zions by eller Det Ny Jerusalem (se L&P 42:9; TA 1:10). Jeg var taknemlig for at lære, at opbyggelse (se Ef 4:12-13), bevarelse (se Moses 7:61) og styrke (se L&P 82:14) er nogle af *velsignelserne* ved indsamling.

Gennem denne fremgangsmåde opnåede jeg en dybere værdsættelse for indsamlingens ånd, som en væsentlig og nødvendig del af genoprettelsen af alt i tidernes fyldes uddeling. Jeg vil ikke bruge tid på at fortælle om alt det andet, jeg lærte om indsamling. Mit formål her er at belyse kort en måde, hvorpå man kan søge efter bibelske temaer.

De velsignelser, som vi kan modtage

De velsignelser af kundskab, forståelse, åbenbaring og åndelig opmuntring, som vi kan modtage, når vi læser, studerer og søger i skriften, er utrolige. At »tag[e] for [sig] af Kristi ord« (2 Ne 31:20) er opbyggende, spændende og morsomt. Ordet er godt, »det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig lifligt« (Alma 32:28). »Se, de er skrevet, I har dem hos jer, gransk dem derfor« (3 Ne 20:11) – og de »skal i [jer] blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:14).

I min personlige læsning, studium og granskning gennem mange år har jeg mange gange fokuseret på lærdommen om Jesu Kristi forsoning. Ingen begivenhed, kundskab eller indflydelse har gjort større indtryk på mig gennem mit 54-årige jordiske liv end gentagne gange at læse om, studere i dybden og granske efter sammenhænge, mønstre og temaer, der relaterer til lærdommen om forsoningen. Denne centrale og frelsende lærdom har gennem tiden dryppet på min sjæl som dug fra himlen, har påvirket mine tanker, ord og handlinger (se Mosi 4:30) og er for mig helt bogstaveligt blevet en kilde med levende vand.

Lehis syn

Vigtigheden af at læse, studere og granske skrifterne fremhæves i forskellige led i Lehis syn med livets træ.

Fader Lehi så flere grupper af mennesker skynde sig frem ad den lige og snævre sti for at søge at nå træet og dets frugt. Medlemmerne i hver enkelt gruppe havde trådt ind på stien gennem omvendelsens port og dåb med vand samt havde modtaget Helligåndsgaven (se 2 Ne 31:17-20). Livets træ er det væsentlige element i drømmen og bliver identificeret i 1 Nefi 11 som en fremstilling af Jesus Kristus. Træets frugt er et symbol på velsignelserne af Frelserens forsoning. Interessant nok, så er Mormons Bogs vigtigste tema, at invitere alle til at komme til Kristus, det centrale i Lehis syn. Jernstangen, som leder til træet (se 1 Ne 8:19), har særlig interesse. Jernstangen er Guds ord.

I 1 Nefi 8, vers 21-23 hører vi om en gruppe mennesker, som trængte sig frem for at komme til stien, som fører til livets træ. Alligevel, da folk mødte tågerne af mørke, som repræsenterer Djævelens fristelser (se 1 Ne 12:17) for de vild og gik tabt.

Det er vigtigt at bemærke, at jernstagen ikke bliver nævnt i disse vers. De, som ignorerer eller behandler Guds ord letsindigt, har ikke adgang til det guddommelige kompas, som viser vejen til Frelseren. Tag i betragtning, at denne gruppe var på stien og skyndte sig frem, udviste en grad af tro på Kristus og åndelig overbevisning, men de blev ledt på afveje af Djævelens fristelser og gik tabt.

I 1 Ne 8, vers 24-28 læser vi om en anden gruppe, som befinder sig på den lige og snævre sti, som fører til livets træ. Denne gruppe trængte sig frem gennem tågen af mørke, idet de klamrede sig til jernstangen, lige til de kom hen og spiste af træets frugt. Alligevel, da denne gruppe blev hånet af folk i den store og rummelige bygning, blev de flove og faldt fra ind på forbudne stier og gik tabt. Bemærk, at denne gruppe bliver beskrevet, som *klamrede sig* til jernstagen.

Det er meget sigende, at den anden gruppe trængte frem med tro og forpligtelse. De havde også den yderligere velsignelse af jernstangen, og *de klamrede sig til den!* Alligevel faldt de fra ind på forbudne stier og gik tabt, da de blev mødt med forfølgelse og modgang. Selv med tro, forpligtelse og Guds ord gik denne gruppe tabt – måske fordi de kun *periodisk* læste *eller* studerede *eller* granskede skrifterne. At

klamre sig til jernstangen antyder for mig kun lejlighedsvis »udbrud« af studium eller uregelmæssige dyk i stedet for konsekvent, vedvarende fordybelse af Guds ord.

I vers 30 læser vi om en tredje gruppe, som trængte sig frem, idet de bestandig holdt fast i jernstagen, indtil de nåede frem og spiste af træets frugt. Nøgleordene i dette vers er "bestandig holdt fast" ved jernstagen.

Den tredje gruppe trængte sig også frem med tro og overbevisning, men der findes ingen antydning af, at de for vild, faldt ind på forbudne stier eller gik tabt. Måske læste denne tredje gruppe *uophørligt* og studerede og granskede Kristi ord. Måske var det en uophørlig strøm af levende vand, som frelste den tredje gruppe fra fortabelse. Dette er gruppen, I og jeg skal stræbe efter at slutte os til.

»Hvad betyder den jernstang, som vor far så, og som førte til træet?

Og jeg sagde til dem, at det var Guds ord, og at den, der ville lytte til Guds ord og ville *holde fast ved det*, de skulle aldrig fortæbes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang« (1 Nephi 15:23-24; fremhævelse tilføjet).

Nuvel, hvad er så forskellen mellem at klamre sig til og holde fast ved jernstangen. Jeg vil foreslå at holde fast ved jernstangen nødvendiggør den bønssomme og uophørlige brug af alle tre måder, hvorpå man kan få det levende vand, som vi har drøftet her til aften.

»Og det skete, at jeg så, at den jernstang, som min far havde set, var Guds ord, som førte til kilden til de levende vande, eller til livets træ« (1 Ne 11:25).

Hver af disse fremgangsmåder – at læse fra første til sidste side, studium af emner og granskning efter sammenhænge, mønstre og temaer – er opbyggende, belærende og giver en smule af Frelserens levende vand. Jeg tror imidlertid, at den regelmæssige brug af alle tre metoder skaber en mere konstant strøm af levende vand, hvilket betyder at holde fast i jernstangen.

Gennem normal aktivitet hver dag mister I og jeg en betydelig mængde vand, som udgør så meget af vores fysiske krop. Tørst er et krav fra kroppens celler efter vand, og vandet i vores krop skal dagligt fyldes op. Det giver rent ud sagt ikke mening at »fylde den op« med vand engang imellem og så ellers have lange perioder med dehydrering. Det samme er sandt rent åndeligt. Åndelig tørst er et behov efter levende vand. En uophørlig strøm af levende vand er meget bedre end sporadiske sip.

Læser, studerer og gransker I og jeg skrifterne på en måde, som gør det muligt for os at holde fast i jernstangen – eller klamrer I og jeg os bare til den? Trænger I og jeg frem mod kilden med levende vand – stolende på Guds ord? Disse er vigtige spørgsmål, som vi hver især skal overveje under bøn.

Når vi slutter i aften, vil vi sammen synge salmen »Jernstangen«. Denne sang om de retfærdige vil være en inderlig og intens bøn (se L&P 25:12). Må vi have ører til at høre de lektier, som denne salme underviser i.

Jeg vidner om Jesus Kristus og om kraften i hans ord og om ham som Ordet. Han er den evige Faders Søn, og jeg ved, at han lever. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi holder fast ved jernstangen, vil det føre til hans levende vand. Som hans tjener nedkalder jeg denne velsignelse over jer: At jeres ønske og evne til at holde fast ved jernstangen vil blive forstørret, at jeres tro på Frelseren vil vokse og erstatte jeres frygt – og at I, når I drikker dybt af skriftens reservoir, vil I komme til at kende ham. Må vi altid huske at:

*Når fristelsen er meget nær,
og mørket viser sig,
vor jernstang er vor ledetråd,
den viser rette vej.
(Salmer og sange, nr. 274).*

I Jesu Kristi hellige navn. Amen.